

РЕШЕНИЕ

№ 17666

гр. София, 23.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 20.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **7976** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на Б. Ф. Б.-Д., гражданка на Н., [дата на раждане] , притежаваща национален паспорт № В02504051, издаден на 12.01.2024 г., подадена чрез адв.Н., против Отказ на виза от 12.07.2024 г. по нейно заявление LOS24000/80 от 15.06.2024 г. за виза вид С, издаден от Посланика на РБългария в [населено място], Н..

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в неправилност, немотивираност, нарушение на административно-производствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. В жалбата са изложени подробни съображения за изпълнени изисквания на закова във връзка с издаване на поисканата виза. От Съда се иска да отмени оспорения отказ, както и да присъди на жалбоподателя сторените по делото разноски. В с.з. жалбоподателят не се явява и не изпраща представител, но чрез адв.А. е подал писмено становище, в което поддържа жалбата и моли Съда да я уважи. Претендира разноски.

Ответникът – Посланикът на РБългария в [населено място], Н., се представлява от служител с юридическа правоспособност А., която застъпва становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд-София град приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление LOS24000/80, подадено на 15.06.2024 г. в консулската служба при Посолството на РБългария в [населено място], Н. (л.12 и превод на л.59), Б. Ф. Б.-Д., гражданка на Н., е кандидатствала за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"). В заявлението е

посочено, че визата е с цел туризъм. Отразени са данни за дата и място на раждане на апликанта, адрес и месторабота. Като лице, отправило поканата за пребиваване на територията на РБългария, е посочено Обществото на К. съзнанието-Б., с лице за контакт Д. П. А.. Посочен е адрес в [населено място], на който при пристигане в страната ще отседне апликантът. Към заявлението са представени следните документи: Потвърждение за назначаване от работодателя Аарти стийл лимитед, Международна пътническа застраховка, Национален документ за самоличност, Съгласие за пътуване от бащата на апликанта, Писмо за представяне от работодателя Аарти стийл лимитед. Приложено е извлечение с данни за открита банкова сметка и туристически резервационни документи.

В административното производство е проведена процедура с Министъра на външните работи съгласно Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, като е съставен документ в Националната визова информационна система (л.71-72, л.84). В документа са въведени записи и бележки, които, систематизирани, се свеждат до следното: целта на влизането е туризъм и срещи с български приятели, с които се познава от онлайн йога курс и същите ще й помагат с вътрешния транспорт; има самолетна резервация, медицинска застраховка и хотелска резервация в Б.; не е добре запозната със забележителностите и възможностите за туризъм. При анализ на фактите, свързани с пътуването са направени изводи, които, систематизирани, се свеждат до следното: не е доказано по убедителен начин целта на посещението да е действителна; налице са противоречия при интервюто и представените документи; налице е миграционен риск.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденката не е доказала целта и условията на планирания престой, поради което е издал оспорения отказ (л.38). Отказът е постановен на основание чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ – лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит; както и чл.10, ал.1, т.22 ЗЧРБ – има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Към указаните основания са отразени допълнителни бележки: Цялостният анализ на документите и фактите, свързани с пътуването, не доказват по убедителен начин, че целта на посещението е действителна и апликантът има намерение в срок и по определен ред напусне РБългария. Противоречия при интервюто и представените документи, неубедителни изявления. Миграционен риск.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя на 15.07.2024 г. Жалбата е подадена до съда на 29.07.2024 г. - в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, чрез надлежно упълномощен адвокат (л.9) и при наличието на правен интерес от оспорване. Поради изложеното жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдът намира, че оспореният отказ за издаване на краткосрочна виза вид "С" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл.9г, ал.1 ЗЧРБ и чл.10, ал.1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. Със Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. Министърът на външните работи, на основание чл.34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл.10 ЗЧРБ, като отказът е издаден от Я. Й., посланик в посолството на

Република България в [населено място], Н..

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Нормата на чл.8 ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл.10 ЗЧРБ и чл.34 НУРИВОВР, като съгласно последната норма не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл.10, ал.2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Съгласно разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. За да бъде издаден благоприятен административен акт – виза, за всеки един подал заявление молител следва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него. В разглеждания случай административният орган е възприел, че не са доказани по безспорен начин предпоставките, визирани в разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 и т.22 ЗЧРБ. Мотивирал е издадения отказ с това, че лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, както и че има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Допълнително е вписано, че апликантът не доказва по убедителен начин целта и условията на престой, а анализът на представените документи сочи, че са налице противоречия при интервюто и представените документи, неубедителни изявления и има миграционен риск.

Фактическото преследване на подобна цел предполага недостоверност на заявеното намерение в представените към заявлението за издаване на виза документи, каквото е констатирано и от административния орган, издал оспорения Отказ.

Съгласно разпоредбата на чл.170, ал.2 АПК, когато се оспорва отказ за издаване на административен акт, оспорващият следва да установи, че са били налице основанията за неговото издаване. За разрешаване на спора Съдът следва да съобрази последиците от доказването или недоказването. Тежестта на доказване е правото на Съда да приеме за неслучил се всеки факт за чието съществуване няма доказателства по делото и по аргумент от нормата на чл.171, ал.4 от АПК тя е приложима когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени указание че за факта не сочи доказателства. С разпоредителното заседание Съдът указва на подателя на жалбата, че носи доказателствената тежест да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основава своите искания или възражения, като може да ангажира всички допустими доказателства.

Съдът намира, че в хода на проведеното съдебно производство жалбоподателят не можа да обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, въпреки дадените му указания по чл.170, ал.2 АПК. При установена от закона тежест да докаже, че са били налице основанията за издаване на искания административен акт – виза за краткосрочно пребиваване,

оспорващият не представи доказателства, опровергаващи направените констатации на длъжностните лица от Министерството на външните работи, обективирани в отрицателното становище. Същото е официален документ, който обвързва консулското длъжностно лице относно установените при проверките факти.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, §1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, §1 и на чл. 32, §1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да „преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция“, и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице „основателни съмнения“ относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с „основната конституционна харта“ на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е „израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство“.

Разпоредбата на чл.27, ал.6 НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща на Националния визов център за проверка в автоматизирани национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай, че е заявено такова по реда на чл.22 от Визовия кодекс. Съгласно Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи МВНР чрез дирекция "К. отношения" съгласува заявленията за издаване на визи с Държавна агенция "Национална сигурност" и с Дирекция "Миграция" на Министерството на вътрешните работи.

Нормата на чл.20, ал.4 от инструкцията разпорежда, че ако няма отрицателни становища от ДАНС и от ДМ, и има положително становище на визовите органи, че не са налице основанията по чл.10, ал.1 ЗЧРБ, издаването на визата се разрешава. Анализът на цитирания законов текст налага извода, че за издаване на виза е необходимо кумулативно да са налице както липсата на отрицателни становища от специализираните органи, така и наличието на положително становище на визовите органи. В поставения за разглеждане случай не е изпълнено именно условието за наличие на положително становище от визовите органи. В проведената процедура те са констатирани, че апликантът не доказва по убедителен начин целта и условията на престой, а

анализът на представените документи сочи, че са налице противоречия при интервюто и представените документи, неубедителни изявления и има миграционен риск.

Изложеното в изготвената официална информация поражда основателни съмнения относно достоверността и надеждността на изявленията на заявителя, поради което основателно същите са послужили за прилагане на хипотезите на чл.10, ал.1, т.17 и т.22 ЗЧРБ.

Наред с това е задължително представянето на достоверна информация относно поетия ангажимент към поканеното лице за осигуряване на неговото пребиваване при гостуването, а в случая такава не е представена. Липсва декларация от канещото лице, в която да е отразено, че се задължава да поеме издръжката на апликанта за посочения в заявлението период на пребиваване. Канещото лице не е представило доказателства, удостоверяващи притежаването на необходимите финансови средства за осигуряване издръжката на жалбоподателката, трудова заетост и получавани доходи.

Съдът не приема изложената в жалбата теза, че са представени всички необходими документи и въз основа на тях неминуемо следва да бъде издадена исканата виза. Наистина към заявлението са представени изискуемите от закона и правилника документи, но от събраните доказателства се установява, тези изисквания са изпълнени само формално.

Съдът съобрази и практиката на Съда на Европейския съюз (СЕС), който в Решение от 24 ноември 2020 г. по съединени дела C-225/19 и C-226/19 посочва, че въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ е издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита. В светлината на цитираното тълкуване, дадено от СЕС, Съдът намира, че оспореният отказ съдържа реквизитите на Визовия кодекс (понастоящем Регламент (ЕО) № 810/2009 за създаване на Визов кодекс на Общността), посочени по-горе съобразен и с практиката на СЕС.

Съвкупната преценка на така установените факти и обстоятелства правилно и обосновано е навела административния орган на извод за наличие на основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 и т.22 ЗЧРБ. Актът е мотивиран с установени при административната проверка факти и обстоятелства. От своя страна, кандидатът не е доказал благоприятния за него факт. Отказът е издаден при правилно приложение на материалния закон. Следва да се приеме, че същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона по смисъла на чл.4, ал.2 АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 АПК – без да засягат правата на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

По изложените съображения Съдът намира, че обжалваният отказ за издаване на виза е законосъобразен, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Ф. Б.-Д., гражданка на Н., [дата на раждане], притежаваща национален паспорт № B02504051, издаден на 12.01.2024 г., против Отказ на виза от 12.07.2024 г. по нейно заявление LOS24000/80 от 15.06.2024 г. за виза вид С, издаден от Посланика на РБългария в [населено място], Н..

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: